

משך חכמה

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה

לקבלת גליון שבועי במייל: y.b.daskal@gmail.com
כל הזכויות שמורות ©

מס' גליון שצב

ביאור בינת החכמה על "משך חכמה"
מאת: יצחק בירך דסקל, טל: 052-7611435

בס"ד פרשת מטות-מסעי תש"פ

מפרשת מטות, גיעולי עכו"ם, וטומאת מת, פיסקא כד-כז

בוא להארץ למלחמה, הם באים למלחמה, וישמעו אליו אחרי מות משה².

[כה]

למלחמה, ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה:

למה לא כתוב "אשר צוה ה' את משה לאמר"

למלחמה, ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה. לא³ כתוב כאן לאמר, כי

"מהמלחמה", דרמז הכתוב, שאנשי הצבא יאריכו ימים, ויבואו לארץ ישראל למלחמה, כדי שיעידו, שעוד בחיי משה נתן רשות לאלעזר לדבר בפניו פרשת כלי מדין, וישמעו לדבריו.

[כה]

³ [כה] על הפסוק (במדבר לא, כא) "ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה" יש לדקדק, מדוע לא כתוב לאמר, דהרי צוה ה' את משה לאמר לכלל ישראל הלכות גיעולי כלי עכו"ם.

ומבאר המשך חכמה בב' דרכים, על פי הספרי (מטות, פיסקא קנז) דבא לבאר מדוע פרשת כלי מדין אמר אלעזר ולא משה, ואמר רבי אלעזר בן עזריה, דכיון שמשך קצף עליהם (פסוק יד) בא לכלל טעות, ונעלמה ממנו ההלכה. ויש אומרים, דלא שכח כלל, אלא בכונה נתן לאלעזר לאמר פרשת כלי מדין, כדי שלא יאמרו לו לאחר מיתת משה, שבחיי רבך לא היית מעז לדבר לפניו, לכך כבר בחייו דיבר בפניו, כדי שישמעו אליו.

[כד]

למלחמה, ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה:

מדוע כתוב "למלחמה" ולא כתוב "מהמלחמה"

למלחמה, ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה. היה¹ צריך להיות מהמלחמה, כמו לעיל פסוק יד. ולפי מה שאמרו בספרי (מטות, פיסקא קנז) משה נתן לו רשות לאלעזר, שכשיפטר משה כו' לא יהיו אומרים לו בחיי משה רבך לא היית מדבר עכשיו אתה מדבר, לכן כתוב הבאים למלחמה, שאנשי הצבא יהיו תמיד אחרי

¹ [כד] על הפסוק (לא, כא) "ויאמר אלעזר הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה זאת חקת התורה אשר צוה ה' את משה" יש לדקדק, מהו הלשון "למלחמה", והרי הם באים מהמלחמה, וכן לעיל [בנדפס מצויין פסוק יג, והוא טעות סופר] כתיב (יד) "ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי המאות הבאים מצבא המלחמה".

ומבאר המשך חכמה, על פי הא דאמרו בספרי לפי היש אומרים, מה הטעם שפרשת כלי מדין נאמרה על ידי אלעזר, וזה לשונם (ספרי במדבר פרשת מטות פיסקא קנז) "ויש אומרים, משה נתן לו רשות לאלעזר הכהן לדבר, שכשיפטר משה מן העולם, לא יהיו אומרים לו, בחיי משה רבך לא היית מדבר, עכשיו מה אתה מדבר" ע"כ.

והנה, אם ימותו אנשי הצבא לפני שיבואו לארץ ישראל, לא יהיה מי שיעיד שבחיי משה רבינו נתן רשות לאלעזר לדבר, כי אנשי הצבא הם גדולי הדור, לפיכך עשה ה' שאנשי הצבא יאריכו ימים, ויהיו עדים בביתם לארץ ישראל למלחמה, שנתן משה רשות לאלעזר בחייו לדבר, ולכן כתוב כאן "למלחמה", לרמז שאנשי הצבא יבואו למלחמה העתידית בארץ ישראל, כדי להעיד שבחיי משה נתן רשות לאלעזר לדבר.

² תמצית דבריו: הטעם שכתוב "למלחמה", ולא כתוב

משך חכמה

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה

במדבר לא, כא-כג (כא) וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל אֲנָשֵׁי הַצֵּבָא
הַבָּאִים לְמַלְחָמָה זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה: (כב)
אֲךָ אֵת הַזֶּהָב וְאֵת הַכֶּסֶף אֵת הַנְּחֹשֶׁת אֵת הַבְּרָזֶל אֵת הַבְּדִיל וְאֵת
הָעֶפְרָת: (כג) כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְטָהַר אֲךָ בְּמֵי
נִדָּה יִתְחַטָּא וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּמֵיִם:

מדוע כתוב לשון חוקת התורה

לא, כא-כב) זאת חוקת התורה כו' אך את הזהב ואת הכסף.
למאן⁵ דאמר גיעולי מדין חידוש (פסחים מד, ב), אתי שפיר לשון
חק, אבל לדידן דטעם כעיקר, ולא אסרה תורה אלא קדירה בת
יומא (שם), מאי חידוש. נראה, כמו דבשר בחלב, שחידוש הוא,

כדלעיל, אלא ניחא ליה טפי לומר האמת, שהמזן משביח שבורדאי הוא עדיף
מדבר חריף.]

⁴ תמצית דבריו: הטעם שלא כתוב "אשר ציוה ה' את משה
לאמור", לרמז, שנעלמה ממש הלכות גיעולי עכו"ם, ולא אמרה
לישראל. ויש אומרים דלא נתעלמה ממנו, ולדבריהם יש לומר,
דאיסור כלי מדין אינו לדורות, או מפני שטעם כעיקר לאו
דאורייתא, או מפני שלא היתה קדירה בת יומא, ורק כאן היה
אסור, דהמזן היה משביח הבליעה, אבל לדורות מותר, לכן לא
כתוב לאמור, דלא ציוהו ה' לאמור לדורות.

[כו]

⁵ [כו] בפרשת כלי מדין (במדבר לא, כא-כג) – "כא) וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
אֶל אֲנָשֵׁי הַצֵּבָא הַבָּאִים לְמַלְחָמָה זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה:
(כב) אֲךָ אֵת הַזֶּהָב וְאֵת הַכֶּסֶף אֵת הַנְּחֹשֶׁת אֵת הַבְּרָזֶל אֵת הַבְּדִיל וְאֵת הָעֶפְרָת:
(כג) כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּאֵשׁ וְטָהַר אֲךָ בְּמֵי נִדָּה יִתְחַטָּא וְכֹל
אֲשֶׁר לֹא יָבֵא בְּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בְּמֵיִם", יש לדקדק מהו לשון "חוקת", דלשון זה
משמעו חידוש חוק בלא טעם, כדאיתא להלן.

והנה בפסחים (מד, ב) איתא, דלחכמים טעם כעיקר לאו דאורייתא, ולרבי
עקיבא טעם כעיקר דאורייתא. ואמרו שם, דרבי עקיבא לא למד טעם כעיקר
דאורייתא מבשר וחלב, כיון דהוא חידוש, ואי אפשר ללמוד ממנו, שהרי
אם ישרה בשר בחלב יחד הרבה זמן לא יאסר אף על פי שנבלע בכבישה

נתעלמה ממנו ההלכה, ומתוך כעסו שכח לאמר. ולמאן דאמר
דצוהו לאלעזר כדי לחלוק לו כבוד, נראה, דסבר דטעם כעיקר לאו
דאורייתא (פסחים מד, ב), וחידוש הוא, ולא לדורות. ואולי אף
לכולי עלמא, דבאמת לא אסרה תורה רק קדירה בת יומא (שם,
ועוד), וכאן חנו שבעת ימים, ואיך הואי בת יומא, רק המזן היה
מחליא לשבח, ואז היה אסור אף קדירה שאינה בת יומא, לכן לא
שייך זה לדורות, ולכך לא כתב לאמר. ודו"ק⁴.

[כו]

והשתא לפי רבי אלעזר בן עזריה אתי שפיר הא דלא כתוב לאמר, לרמז
שמשה שכח לאמר. שאף על פי שציוהו ה' לאמר, מכל מקום, כיון ששכח
לאמר, לא כתוב כאן לאמר לרמז על ששכח.
ולפי היש אומרים, יש לומר דסוברים שבאמת לא אמר ה' למשה לאמור
הלכה זו לדורות, אלא רק כאן, והטעם בזה, כיון דאיסור כלי מדין הוא רק
מחמת הטעם של האיסור הנבלע בכלי, ומהתורה טעם אינו אוסר, אלא
ממשתו של איסור, דטעם אינו כעיקר האיסור מהתורה [והוא סוגיא ערוכה
בפסחים (מד, ב- מה, א), ובגזיר (לז, א)], ונחלקו בו התנאים, והראשונים,
ואין כאן המקום להאריך בזה], לפיכך לדורות אין לאסור מהתורה כלי
גויים, דהבליעה אינה אוסרת מהתורה, אבל רבנן אסרוהו, לכן לא כתוב
לאמר, כי הוא חידוש רק לדור ההוא.

ועוד יש לומר דסוברים היש אומרים אפילו כמאן דאמר דטעם כעיקר
דאורייתא, ומכל מקום חידוש הוא רק לדור ההוא. דהנה אף למאן דאמר
טעם כעיקר דאורייתא, מכל מקום לא אסרה תורה אלא טעם הנבלע באותו
יום, אבל קדירה שבלועה מאיסור שאינה בת יומא, אינה אסורה מהתורה
(פסחים מד, ב. ועוד), כיון שבליעת האיסור נפגת לאחר יום. אם כן מדוע
הוצרכו כאן להגעיל את הכלים, והרי הזו עליהם שבעה ימים מטומאת מת,
ולאחר שבעה ימים כבר אין איסור בבליעה אפילו למאן דאמר טעם כעיקר
דאורייתא, אלא שהטעם שאסר להם ה' כלי מדין, כיון שהיו אוכלים בכלים
מן, והמזן היה משביח את הבלוע, שאפילו לאחר כמה ימים נותן טעם איסור
לשבח ולא טעם פגום, כשם שמצינו בכל דבר חריף שאפילו אינו בן יומו
הוא נותן טעם לשבח (יורה דעה צה, ב). לכן אין זה אלא לדור ההוא ולא
לדורות [ובאמת המשך חכמה היה יכול לתרץ דחידוש הוא לדור ההוא

משך חכמה

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה

[כז]

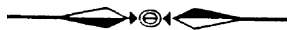
לד, כד) וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם ואחר תבאו אל המִחְנָה:

מדוע כתוב "ואחר תבאו אל המחנה" – פשיטא הוא

לד, כד) וכבסתם בגדיכם ביום השביעי⁷. משום דעד יום השביעי הם מטמאים בגדים, ואם ילבשו אותם יטמאו אותם שנית, לכן

וצריך הכשר וליבון. ותיבת חוק, עולה על דין בשר בחלב שהוא חוק, ושם נאמר דין טעם כעיקר, כי חוק הוא דבר בלא טעם, כמו שאמרו ביומא (סז, ב) "ואת חקתי תשמרו - דברים שהשטן ואומות העולם משיבים עליהן, ואלו הן: אכילת חזיר, ולבישת שעטנז, וחליצת יבמה, וטהרת מצורע, ושעיר המשתלח. ושמא תאמר מעשה תוהו הם - תלמוד לומר (ויקרא יח, ד) אני ה' - אני ה' חקתי, ואין לך רשות להרהר בהן" ע"כ. ומיושב הכל בס"ד.

⁶ תמצית דבריו: הטעם שכתבה תורה לשון חוק, שהוא חוקה בלא טעם, למאן דאמר דטעם כעיקר לאו דאורייתא, ולא ילפינן מגיעולי גויים, דהוא חידוש, כי בכל בליעה יש פגם ואף על פי כן חידשה תורה שאסור, אתי שפיר לשון חוק. ולמאן דאמר טעם כעיקר דאורייתא, וגיעולי גויים אינו חידוש, מכל מקום מודה דבשר בחלב הוא חידוש, דכל אחד לבדו מותר, ושם גם כן רואים דין טעם כעיקר, ומשם ילפינן. וכך פירוש הכתוב, זאת חוקת התורה - שיש בבשר בחלב - שהוא חוק בלא טעם, ובו אמרה תורה טעם כעיקר, יש גם בגיעולי גויים, שטעם כעיקר, וצריך הכשר וליבון.

[כז]

⁷ [כז] [רבינו קיצר בכוונתו] (לא, כד) "וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם ואחר תבאו אל המִחְנָה" ע"כ. ויש לדקדק: א. הא כתיב לעיל (פסוק יט) "ואתם תנו מחוץ למחנה שבעת ימים כל הרג נפש וכל נגע בקלל תתחטאו ביום השלישי וביום השביעי אתם ושביכם", ממילא מוכח שלאחר

דכל חד היתרא, ובתערובות אסור (שם), כן הדין הכא, כמו ששם גילתא רחמנא דתערובות טעם כעיקר, מדאסרה רחמנא החלב על ידי טעם הבשר, כן הכא טעם כעיקר בגיעולי כלים, וצריכים הכשר וליבון. וזה שאמר, שזאת, דין חוקת התורה של בשר בחלב יש לו, שהוא חוק בלי טעם, ועיין יומא סז, ע"ב. ודו"ק⁶.

טעם הבשר בחלב, ולהפך, בבישול אסור, אבל רבי עקיבא לומד טעם כעיקר מגיעולי מדיין דאינם חידוש. וחכמים סוברים שהם חידוש, כיון שכל בליעה יש בה קצת פגם, ולא היה לאסור נותן טעם לפגם, ורבי עקיבא סובר שרק לאחר יומא היא נפגמת, ולא אסרה תורה אלא קדרה בת יומא, לפיכך אין זה חידוש שגועולי מדיין אסורין, וילפינן מהם דטעם כעיקר דאורייתא. ועל פי זה, בשלמא לחכמים דסברי שאפילו קדרה בת יומא נותנת טעם לפגם, וגיעולי מדיין חידוש הוא שאסרה תורה, ולכן סוברים שטעם כעיקר לאו דאורייתא, כי אי אפשר ללמוד ממדיין, אתי שפיר הלשון "חוקת", דמשמעו חוק בלא טעם, אבל לפי רבי עקיבא דפסקינן כוותיה (יורה דעה סימן צח, בית יוסף בשם הרשב"א) דסובר, שאין פגם בקדרה בת יומא, ויליף מגיעולי מדיין טעם כעיקר דאורייתא כי אינו חידוש, מדוע כתבה תורה בפרשת כלי מדין חוקת.

ומבאר המשך חכמה, דהנה אף לרבי עקיבא דגיעולי מדיין לאו חידוש, מכל מקום, בשר בחלב חידוש הוא, כמבואר לעיל בסוגיא, דכל אחד בפני עצמו הוא דבר היתר, ועל ידי תערובת בישול נאסר, [מה שכתב "שחידוש הוא, דכל חד היתרא, ובתערובות אסור" בפסחים (שם) מבואר דזה לא חידוש, כי כלאים גם כן כל אחד לבדו שרי ובתערובות אסור, אבל החידוש הוא מה שביארנו לעיל, וקיצר בזה. ובאמת רש"י בחולין (קח, א ד"ה מ"ט) כתב טעם זה הן], וחידשה תורה שטעם בשר בחלב אסור, וזה חוק בלא טעם, ועוד חידשה תורה בבשר בחלב שטעם כעיקר דאורייתא, דאי לאו הכי למה נאסר. ועל פי זה יש לומר דזה כונת הכתוב כאן, דחוקת התורה שיש בבשר וחלב, שטעם כעיקר אסור, נתנה תורה גם בגיעולי גויים, ואמרה, דטעם כעיקר אסור.

וכך פירוש הכתוב, זאת חוקת התורה, שננתה חוק בלא טעם בבשר בחלב שיאסר, ואמרה שם שטעם כעיקר אסור, גם כאן אמרה שטעם כעיקר אסור,

משך חכמה

מאת הגה"ק רבי מאיר שמחה הכהן זצוק"ל מדווינסק

בעל מחבר ספר "אור שמח" על הרמב"ם

עם ביאור בינת החכמה

כרחך דהבגדים נעשים אב הטומאה לטמא אדם, מדאמר ואחר
תבואו אל המחנה, שלא יטמאו את העם בבגדיהם. ודו"ק⁸.

חָנּוּ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׂבַעַת יָמִים, פִּירֵשׁ רַש"י, דְּחוּץ לַמַּחֲנֶה הוּא חוּץ לַמַּחֲנֶה
שְׂכִינָה הֵינּוּ הַעֲזֵרָה, דְּטַמְא מַת לֹא מִשְׁתַּלַּח מִחוּץ לַמַּחֲנֶה יִשְׂרָאֵל. אֲבָל
הַרְמַב"ן מִפְּרֵשׁ אֶת הַכְּתוּב כַּפְּשׁוּטוֹ, דֵּהֵינּוּ שִׁיחֲנוּ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה יִשְׂרָאֵל, וְלֹא
מִפְּנֵי שֵׁשׁ עֲלֵיהֶם טוּמְאָה, אֲלֵא כַּדִּי שְׂלֵא יִטְמְאוּ אֶת הָעָם. וְאִם תֹּאמְרוּ וְכִי
אֵינְן אֲפֻשְׁרוֹת לְהִזְהַר שְׂלֵא יִגַּע בִּידוֹ בְּאַחֲרֵי, אֲלֵא עַל כּוֹרֶחַךְ שְׂלֵא יִטְמְאוּ
עַל יְדֵי בְּגָדֵיהֶם, וְבִזְזָה אֵי אֲפֻשֵׁר לְהִזְהַר שֶׁהִבְגַּד שְׁעֲלִיו לֹא יִגַּע בְּאַחֲרֵי.

ועל פי זה מיושב היטב מדוע כתוב כאן ואחר תבואו אל המחנה, דלולי
הכתוב כאן היינו אומרים שהאדם שנטמא על ידי החרב, מטמא בגדים
כשהם עליו, לכן יצא מחוץ למחנה, אבל לאחר שנטהר אין הבגד שנטמא
ממנו מטמא אדם, לכן כתוב כאן וכבסתם כו' ואחר תבואו אל המחנה,
ללמד שהבגדים עצמם בלא כיבוס מטמאים אחרים אפילו שאינם על האדם
הטמא, ורק לאחר שכבסתם אותם והם טהורים, אז תבואו אל המחנה ואין
לכם לחשוש שהבגדים יטמאו אחרים. הנה מוכח שכלים שנגעו באדם שנגע
בכלים מטמאים אדם, ועל כורחך שהם אב הטומאה, דאין אדם מקבל
טומאה אלא מאב הטומאה. זה עומק כונת הספרי.

ובזה מיושב היטב כל הדקדוקים, דלכן כתוב "ואחר תבואו כו", ללמד
שבגדים עצמם מטמאים אדם, וטמאים בעצמם שבעה, ולכן כתוב וטהרתם,
שלמרות שטהרתם, הבגדים עצמם יטמאו אחרים אם לא יטהרום. ומבואר
הכל בסייעתא דשמיא.

⁸ תמצית דבריו: הטעם שכתוב "ואחר תבואו אל המחנה" –
ולכאורה פשיטא הוא, אלא בא הכתוב ללמד, שהבגדים בעצמם
מטמאים אדם כל שבעה, אפילו שאין האדם הטמא לובש אותם,
ולכן רק לאחר שתכבסו את הבגדים ותטהרו, תכנסו למחנה,
דלפני כן לא תכנסו, שלא תטמאו את האחרים על ידי בגדיכם.

יכבסו בגדים כשיטהרו ביום השביעי. זהו פשוטו. רק דלפי
הפשט אמר (פסוק יט) ואתם חנו מחוץ למחנה, זהו מחנה
ישראל, שלא יטמאו העם, כמו שפירש הרמב"ן, לכן מוכרח על

שבעה ימים יבואו למחנה, ומדוע כתוב כאן "ואחר תבואו אל המחנה". ב.
מדוע כתוב כאן "וטהרתם".

והביאור בכל זה, דהנה לעיל בפרשת חוקת איתא בספרי (פיסקא קכז) וז"ל
"בחלל חרב, בא הכתוב ולימד על החרב שטמאה טומאת שבעה, והנוגע
בה טמא טומאת שבעה. הא למדנו לכלים ואדם. כלים ואדם וכלים מנין,
ת"ל וכבסתם בגדיכם ביום השביעי וטהרתם (במדבר לא, כד) הא למדנו
לכלים ואדם וכלים" ע"כ.

פירוש מדכתיב (במדבר יט, טז) "וְכָל אֲשֶׁר יִגַּע עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּחַלְלֵי חֶרֶב או
בְּמַת או בְּעֵצִים אֲדָם או בְּקֶבֶר יִטְמָא שְׂבַעַת יָמִים", וקשה מה בא הכתוב
ללמד שמת מחרב, מאי נפקא מינא ממה מת, אלא קא משמע לן קרא, דחרב
דינה כמת, ואם נהרג בחרב שהרגה אדם, נטמא כמו שנגע במת, למדנו
שחרב דינה כמת, ואדם שנגע בחרב טמא שבעת ימים כנוגע במת, הרי
למדנו לכלים ואדם, כלומר כלים זה החרב, שנגעו במת, ואדם שנגע בכלי
שנגע במת שטמא שבעת ימים. ומנין שאם כלים נגעו באדם זה, דהיינו כלים
[שנגעו במת], אדם [שנגע בכלים], וכלים [שנגעו באדם זה], שטמאים
שבעה ימים, דכתיב במלחמת מדין כאן "וְכִבְּסִתֶּם בְּגָדֵיכֶם בְּיוֹם הַשְּׂבִיעִי",
מבואר שהבגדים טמאים שבעה ימים, והם כלים שנגעו באדם שנגע בחרב
שהרגה את מתי מדין. זה דברי הספרי.

אבל הוא קשה מאוד, איך למדו חז"ל מהכתוב שהבגדים טמאים שבעה
ימים, דלמא הבגדים אינם טמאים שבעה ימים אלא יום אחד, והטעם
שכתבה תורה שיכבסו את בגדיהם לאחר שבעה ימים, כיון שאדם שנגע
בכלים שנגעו במת מטמא בגדים, ואם יטהרו את הבגדים בתוך שבעה ימים
יחזור האדם ויטמא אותם, ויש לזה גם ראייה מהכתוב, דכתיב "וטהרתם",
שרק לאחר שתטהרו ראוי לכבס בגדיכם.

אבל באמת עומק כונת חז"ל בספרי הוא, דהוה קשה להו, מדוע כתוב
בהמשך הכתוב כאן "ואחר תבואו אל המחנה", והא פשיטא הוא כמו
שרדקדקנו לעיל. אבל הביאור בזה הוא, דהנה על הכתוב לעיל (יט) "וְאִתְּם

